

15 Juni 1920.

No. 12.

25e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Wij gelooven eerlijk te moeten zijn, oprecht, kuisch, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle menschen; waarlijk mogen wij zeggen, dat wij de vermaning van Paulus volgen: „Wij gelooven alle dingen, wij hopen alle dingen“, wij hebben vele dingen doorstaan en hopen in staat te zijn alle dingen te kunnen doorstaan. Indien er iets deugdelijk, liefelijk, of goed, of prijzenswaardig is, zoo streven wij naar die dingen.

13de Geloofs-Artikel.

„Die getrouw is en volhardt zal de wereld overwinnen“, zeft de Heere.

Door JOSEPH FIELDING SMITH.

Het is moeilijk voor mij, mijn broeders en zusters, in deze positie te staan, maar ik vertrouw op de leiding van Gods Geest, tot uiting van datgene wat geschikt zal zijn en goed.

Het is niet noodig om in lofwaardige woorden van onze overledene zuster te spreken, wijl ge allen met haar bekend zijt, en het karakter haars levens kent, waarvan Zuster Wells getuigenis heeft gegeven. Misschien is er nimmer reiner ziel (ik ben me bewust van hetgeen ik zeg), van deze wereld gaan scheiden dan onze zuster, met uitzondering natuurlijk van onzen Verlosser, die zonder zonde was. Er waren er zeer weinigen in de Kerk, die in schriftkennis zoo goed onderlegd waren, die eene betere opvatting van het Evangelie hadden en niemand die het beter naleefde dan zij.

Van de drie-en-zestigste afdeeling van Leer en Verbonden ontleen ik het volgende: „Hij die getrouw is en volhardt zal de wereld overwinnen.“ We mogen dus evengoed in waarheid zeggen: „Zij die getrouw is en volhardt zal de wereld overwinnen“, want deze woorden staan voor allen die hun vertrouwen in God stellen en in Hem gelooven.... „Ja, zalig zij de dooden die in den Heere sterven, van nu aan, als de Heere zal komen en alle dingen zullen vergaan, en alles nieuw zal worden, zullen zij uit de dooden opstaan, en zullen niet weder sterven, en zullen een erfdeel in de Heilige Stad van den Heere ontvangen“. Groot is de troost en de verkwikking, die wij in onze harten ontvangen, bij het lezen van dit woord des Heeren, als we er op vertrouwen, wetende dat de beloften vervuld zullen worden. Allen die in den Heere sterven van nu aan,.... alsook allen die in het verleden in Hem gestorven zijn, als de Heere zal komen en de oude dingen zullen vergaan en alles nieuw zal worden, zullen zij van de dooden verrijzen om niet meer te sterven,

en hun erfdeel is een plaats in de Heilige Stad; wat een heerlijke gedachte, nietwaar?

Wij kunnen niet ten volle beseffen, welke bedoeling in de belofte schuilt, welke de Heere ons heeft gemaakt, zooals ik ze u heb voor-gelezen, en in andere passages van den Bijbel voorkomen, waarin Hij bekend maakt, dat allen, die getrouw zijn, erfgenamen van „het Koninkrijk” zullen zijn, en alles wat de Vader heeft zal hun worden, gegeven.

Het is moeilijk om dit te begrijpen, doch wij kunnen ons verheugen, dat de Heere ons deze belangrijke waarheid nu heeft geopenbaard, dat Hij ons deze groote zegeningen wil schenken. De beloften zullen vervuld worden en zullen aan allen, die leven in gehoorzaamheid aan verbonden en geboden, die door den Heere voor het heil Zijner kinderen gegeven zijn, verwezenlijkt worden.

Gods beloften aan de getrouwen.

In de zes-en-zeventigste afdeeling van Leer en Verbonden, bekend als „Het Visioen” en in afdeeling acht-en-tachtig, bekend als „Het Olijfblad”, wordt gezegd, dat diegenen die getrouw en leden der Kerk des Eerstgeborene zijn, alle dingen zullen ontvangen.... „Alle dingen zijn hunne, hetzij in leven of in dood”, bestaande dingen en dingen die komen zullen, alles is het hunne, want zij zijn van Christus en Christus is van God. Daarom zullen zij alles overwinnen.

Dikwijls denk ik aan deze schriftuurplaatsen, betrekking hebbende op diegenen die de geboden Gods onderhouden en getrouw zijn tot het einde; dat al wat de Vader heeft hun gegeven zal worden. Dat is een heerlijke vertroosting; hoewel we de grootheid der zegening niet vatten kunnen, ontvangen we toch een lichtstraal, tot ons verstand dringt iets door tot dit resultaat, dat wij verstaan, dat bij voortbrenging van datgene wat de Heere van ons verlangt, wij zonen en dochteren Gods worden.

Dat is de bedoeling dezer schriftuur; en als zonen en dochteren, zullen we erfgenamen des Koninkrijks zijn en zullen in gerechtigheid eene volheid der heerlijkheid ontvangen, en aanspraak hebben op de groote zegeningen en voorrechten die de Heere in Zijne genade in deze bedeeing van de volheid der tijden heeft geopenbaard.

„Want zoovelen als er door den Geest Gods geleid worden,” schrijft Paulus, „zijn zij de Zonen Gods.”

De Geest geeft getuigenis met onzen geest, dat wij Gods kinderen zijn; en indien kinderen, dan ook erfgenamen, erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus; „indien hetzij wij met Hem lijden wij alzoo in Hem mogen verheerlijkt worden.”

De dood brengt verdriet. Wel, dat moet zoo zijn. De Heere heeft ons geleerd, over onze dooden te treuren, niet met dien verstande alsof wij zouden denken hen nimmer terug te zien, alsof zij voor altijd heen-gegaan waren, doch om de scheiding, welke evenwel slechts eene tijdelijke scheiding is. Wij behoeven geene zorg te koesteren, dat zij die

in den Heere gestorven zijn, verloren waren, daar de tijd voor hunne herstelling komt.

De leer van de opstanding der dooden wordt weinig door de heden-daagsche wereld begrepen. Zeer weinigen van hen die den Christus prediken, gelooven in de werkelijke opstanding. En toch heeft Christus ons met deze leer bekend gemaakt als het punt van gewicht in ons bestaan. De dooden zullen uit de graven voortkomen, geest en lichaam zullen hereenigd worden om nimmer weer te scheiden.

Daarom, zooals ik u heb voorgelezen en zal voorlezen, de Heere zegt, er zal geen dood meer zijn. Laat mij u hiervoor even naar het elfde hoofdstuk van Alma verwijzen:

„Nu er is een dood, genaamd de tijdelijke dood; en de dood van Christus zal de banden van dezen tijdelijken dood verbreken, zoodat allen uit dezen tijdelijken dood zullen verrijzen. En allen zullen deze herstelling ontvangen, zoowel jong als oud, gevangene als vrije, man als vrouw, goddelooze als rechtvaardige en er zal niet zooveel als een haar op hun hoofd verloren gaan, maar alle dingen zullen tot hunne eigene gedaante hersteld worden, zooals die nu zijn, want deze opstanding zal over allen komen.“ Wij waren niet verantwoordelijk voor den dood, daarom zijn we daarvan door den Heere verlost, en de verlossing is even algemeen als de val. „De geest zal weder met het lichaam hereenigd worden,“ heeft Alma gezegd, „in volmaakte gedaante; leden en gewrichten zullen tot hun juiste plaats hersteld worden, zooals we nu zijn; en zullen voor de rechterstoel van God gebracht worden; en zullen we kennen wat we nu weten en een helder besef van onze schuld hebben.“ „Nu deze herstelling zal tot allen komen“, niet tot enkelen, niet slechts tot hen, die voorgeven in Jezus Christus te gelooven, maar tot allen, beiden jong zoowel als oud, gevangene zoowel als vrije, man als vrouw, goddelooze als rechtvaardige; en er zal zelfs niet zooveel als een hoofdhaar verloren gaan, maar alle dingen zullen tot hun eigen gedaante hersteld worden; zelfs zooals het nu is, of in het lichaam en zullen allen gebracht en gesteld worden voor den rechterstoel van Christus den Zoon, en van God den Vader, en van den Heiligen Geest, die een Eeuwige God zijn, teneinde geoordeeld te worden naar hunne werken, hetzij zij goed of kwaad zijn. Nu ziet, ik heb tot u gesproken aangaande den dood van het sterfelijk lichaam, en ook aangaande de opstanding daarvan. Ik zeg u, dat dit sterfelijk lichaam verrijst tot een onsterfelijk lichaam; dat is, uit den dood, zelfs uit den eersten dood tot het leven, zoodat zij niet meer kunnen sterven, hunne geesten met hunne lichamen vereenigd zijnde om nimmermeer gescheiden te worden; dus het geheel wordt geestelijk en onsterfelijk, zoodat het geen verderf meer kan zien.“...

Ik geloof deze woorden. Wat een wonderbaar iets, dat de Heere toestaan zal dat alle menschen van dit groote voorrecht van 't eeuwige leven zullen genieten.

Elke ziel zal uit den dood voortkomen, hetzij die goddeloos of rechtvaardig is, zooals ik u voorgelezen heb, om geoordeeld te worden naar hare werken in het vleesch, om datgene wat zij verdiend heeft te

ontvangen en haar wordt een plaats in of buiten het Koninkrijk gegeven.

Er zal geen dood meer zijn. Dat is eene der groote bedoelingen van 's Heeren scheppingen en 't bevolken van werelden.

Het menschkdom begrijpt het Evangelie verkeerd.

Wat het groote werk des Heeren is wordt door de wereld niet begrepen. Hare ideën daarvan zijn zeer vaag. Het is niet te verwonderen, dat zij deze ideën en beschouwingen heeft over eeuwigheid en zaligheid, als we overwegen wat haar tradities zijn, en bij afwezigheid van 't begrip der schriften.

Laat mij u een vers of twee uit de Parel van Groote Waarde voorlezen :

„En de eerste mensch van alle menschen noemde Ik Adam, hetwelk beteekent velen.

„Maar alleen een verslag van deze aarde, en de inwoners derzelve, geef ik aan u. Want zie, er zijn vele werelden, die voorbijgegaan zijn door het woord Mijner macht. En er zijn vele werelden die nu bestaan, en zij zijn voor den mensch ontelbaar; maar alle dingen zijn voor mij geteld, want zij behooren aan Mij en Ik ken ze allen.

„En het geschiedde dat Mozes tot den Heere sprak, zeggende: Wees Uwen dienstknecht genadig, o God en zeg mij aangaande deze aarde, en de inwoners derzelve, en ook aangaande de hemelen en dan zal Uw dienstknecht tevreden zijn.

„En de Heere sprak tot Mozes, zeggende: De hemelen, zij zijn vele, en zij kunnen voor den mensch niet geteld worden; maar voor Mij zijn ze allen geteld, want zij zijn Mijn.

„En als eene aarde zal voorbijgaan en de hemelen derzelve, zoo zal er eene andere komen; en er is geen einde aan Mijne werken, noch aan Mijne woorden.^{iv}

Gods werk is Eeuwig.

De Heere heeft nimmer iets om niets, noch iets uit niets geschapen. Alles heeft een plaats en was met een doel voortgebracht. De mensch is niet geworden om vernietigd te worden. Dit werk is reeds altijd gaande geweest. Er is nimmer een tijd geweest dat er geen wereld bestond, nooit een tijd, dat daarop geen volk was, want dat is het werk des Heeren, en de hemelen zijn ontelbaar, en zoo ook de werelden die reeds voorbijgegaan zijn naar hunne verhooging en heerlijkheid. Als zij voorbijgaan, nemen anderen hun plaats in. Dit is niet de eenige wereld. Wij zijn niet het eenige volk, dat de Heere schiep. Wij hebben broeders en zusters op andere werelden. Zij zijn ons gelijk, omreden ook zij kinderen van God zijn en naar Zijn beeld geschapen, en zijn ook Zijn geslacht.

Zijn groot werk is werelden te scheppen, en die te bevolken met Zijne kinderen, die geröepen zijn om door het proefondervindinglijke sterfelijke leven te gaan, aan dit waarin wij ons bevinden gelijk, pijn lijdende, zorgen en ziekten des vleesches doormakende, en met verleiding en zonden in aanraking komende, en het recht in zichzelf hebbende, door God gegeven, om het kwaad te verwerpen en het goede te ontvangen of omgekeerd, naar hunnen vrijen wil, met dien verstande natuurlijk, dat zij verantwoording moeten doen voor Zijn rechterstoel en ontvangen

zullen overeenkomstig hunne verrichtingen. Elk mensch bezit vrijheid om naar zijne keuze te handelen, goed of kwaad te doen, om beloond of verworpen te worden, en zoo zullen allen beloond worden, zelfs zij die veroordeeld zijn, maar wanneer ik zeg beloond bedoel ik daarmede verhoogd.

Dit groote werk des Heeren, zooals Hij hêt in deze schriftuur uiteenzet, wordt niet door allen begrepen.

Na met Mozes gesproken te hebben en hem verteld te hebben hoe de werelden voorbijgaan, en de bewoners derzelve, en anderen de plaats komen innemen, zegt Hij tot hem :

„Want zie, dit is Mijn werk en Mijne heerlijkheid, — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen.” Dit is het groot werk, en het groote werk is niet om op een troon te zitten, om vereerd en aanbeden te worden, waar kooren tot Hem zullen lofzingen. Hij heeft niet veel tijd om te gaan zitten om ter Zijner eer Zijne onderdanen te laten buigen en loven en eeren met zang en muziek. Er zijn zonder twijfel gelegenheden dat dit wordt gedaan, juist zooals wij nu van tijd tot tijd in eerbiedige samenkomst zijn om Hem te loven en te prijzen en Zijn wil te hooren. De Heere heeft evenwel iets anders te doen, om Zijn groot werk en heerlijkheid tot stand te brengen, welke is de zaligheidsbereiding Zijner kinderen op deze aarde en andere werelden. Deze aarde, is gezegd, zal sterven. „Zij vervulde de mate harer schepping”, toch zal zij vergaan, en niettegenstaande zij sterft zal zij weder hersteld worden. Dit vindt ge opgeteekend in de acht-entachtigste afdeeling van Leer en Verbonden, zij zal voortgaan tot hare heerlijkheid, zij is bestemd om een celestiaal lichaam te zijn, zoodat zij, die tot het celestiaal koninkrijk behooren, haar zullen beërven.

Deze aarde zal een hemel voor ons zijn. Nadat zij verheerlijkt is en een celestiaal lichaam wordt, zal de Heere hier wonen met Zijne kinderen, niet den geheelen tijd, want Hij heeft andere werelden en deze zullen ook bezocht worden en het volk zal Zijne instructies ontvangen en met hen zal worden raad gehouden, en zij zullen Hem (aanbidden) eeren, juist zooals wij zullen doen, indien wij waardig genoeg zullen zijn om een plaats in dat celestiaal koninkrijk te ontvangen en daar te wonen.

En nu is het groote werk des Heeren, werelden te scheppen, Zijne kinderen gelukkig te maken, hun onsterfelijkheid te geven en het eeuwige leven. Zooals in het Boek van Mormon is te lezen, is de mensch geschapen, opdat hij vreugde zal mogen hebben. Het is niet God's wensch dat Zijn volk zoude lijden. Hij is pijnlijk getroffen als de mensch verkeerd doet, gestraft moet worden, en wanneer hij faalt om de kroon of belooning te ontvangen die hen wordt aangeboden, die getrouw en waarachtig zijn.

De Heere wilde dat ieder een kroon zou kunnen ontvangen, allen verhoogd zouden kunnen worden, en iedere man een zoon en elke vrouw eene dochter tot Hem worden; dit kan evenwel alleen gedaan worden, volgens de beginselen van rechtvaardigheid en vrijen wil. Daarom heeft elke ziel het recht om voor zichzelf te kiezen, hetgeen zij wil zijn,

Dit is het Evangelie der verdienstelijkheid. Ieder zal ontvangen, waartoe hij aanspraak zal hebben. Elke ziel zal worden gezegend, in overeenstemming met haar gewilligheid, naarstigheid en rechtschapenheid, besteed in den dienst van God. De man die de geboden niet wil onderhouden, zal van Hem geen verhooging ontvangen. De vrouw die het licht verwerpt en weigert om zich aan de leer van onzen Verlosser te houden, zal evenmin verhoogd worden.

Zij die verhoogd worden zullen gekroond worden met heerlijkheid, onsterfelijkheid en het eeuwige leven in de tegenwoordigheid van Onzen Vader.

Een iegelijk, liet zij goed of kwada, moet kiezen.

Ik verlang een oogenblik bij een punt dezer leerstelling te verwijlen, dat doorgaans geheel wordt voorbijgezien. Om dat met eenige vrucht te doen, zullen we tot het voorbestaan terug moeten gaan. Wij hadden, reeds bestaan óer wij hier kwamen. U leest in het visioen, naar hetwelk ik u heb verwezen, dat de Heere aan Joseph Smith en Sidney Rigdon, deze belangrijke waarheid heeft geopenbaard, dat de bewoners dezer en van andere werelden, verkregen zonen en dochteren Gods zijn.

Nu, mag ik u dat verklaren. Ik zal u zeggen, wat ik denk datdit bedoelt. Het bedoelt eenvoudig dat Hij onze Vader is en onze geesten gegenereerd heeft, zij waren door Hem verkregen.

Het lag niet in het plan van God om ons altijd in dien geestelijken staat te houden, daar we dan geen volheid van vreugde konden ontvangen; wij konden geen volheid der zegeningen Zijns Koninkrijks ontvanger, zoo wij in dien geestelijken staat waren gebleven. Het was noodzakelijk hier in deze wereld te komen om den geest te belichamen met vleesch en beenderen. Het was ook noodzakelijk, dat deze lichamen door bloed zouden worden verlevendigd, dat het leven van het sterfelijk lichaam is. Het was noodzakelijk, dat we in dit leven, bij het opnemen van deze sterfelijke tabernakelen, door bloed verlevendigd, zouden lijden, zooals wij in dit leven, pijn en zorgen moeten doorstaan en verwijt dragen als wij verkeerd doen; en dat wij in aanraking zouden komen met al de wisselvalligheden van het menschelijk bestaan.

Dat was een deel van het plan, want het is noodzakelijk, dat wij al deze dingen zouden kennen, dat we ondervinding zouden opdoen, die op geen andere wijze tot ons zou kunnen komen.

God wil niet dat we ons aan de verleiding zouden overgeven en toch wist Hij, dat het noodzakelijk voor ons was om er mee in aanraking te komen.

Hij wenschte niet dat wij zondigen, en toch wist Hij dat het voor ons noodzakelijk was om er mede in contact te komen. Dat is het waarom wij steeds strijdende zijn met verzoeking, pijn en zorgen. Wij moeten de zaak onder de oogen zien, een ieder van ons, en voor ons zelve de richting kiezen die wij nemen willen, om ons waardig te kunnen maken, voor verhooging of omgekeerd.

Zoedoende zijn we hier op deze aarde geplaatst om door dezen proef-

ondervindinglijken staat te gaan, welke bewijzen zal van welk metaal we zijn, want zooals het goud beproefd wordt in den smeltkroes, zoo ook wij en wij moeten van alle onrechtvaardigheid en kwaad gereinigd worden om het eeuwige leven te kunnen beërven.

(Wordt vervolgd.)

Verslag van de Arnhemsche Conferentie.

Op Zondag 30 Mei l.l. werd te Arnhem de half-jaarlijksche Conferentie geboden. 's Morgens om 10 uur ving de eerste vergadering aan in het Centraal-gebouw, waar ook de avond-vergadering gehouden werd.

Gezongen werd „Wat is het Evangelie“, gebeden door Ouderling Oswald Brainich, waarna gezongen werd „Wij danken U, Heer, voor profeten.“

Ouderling Alvin J. Teuscher, Conferentie-President te Amsterdam, als eerste spreker, sprak over het voortbestaan, over Satan's uitwerping en over de geleidelijke ontwikkeling van het Evangelie.

Ouderling Francis O. Jones, Zendings-Secretaris, sprak over de verdeeldheid onder de Christenen. Alleen door openbaring en door profeten zou er eenheid onder hen te brengen zijn.

Als tusschenzang werd gezongen „Komt, hoort naar des profeten stem.“

Ouderling Alvin J. Teuscher, Conferentie-President te Amsterdam, als laatste spreker, zeide dat de wereld over het algemeen volkomen onbekend is met het Mormonisme. Hij verhaalde in 't kort de geschiedenis van Joseph Smith en zeide dat Joseph Smith slechts als profeet en niet als een godheid wordt vereerd.

Geëindigd werd met het zingen van „Ik heb een Heiland“ en met dankzegging door Ouderling Jac. J. van Langeveld.

De middag-vergadering werd gehouden om half drie in het Tempeliers-huis. „Nader mijn God, tot U!“ was de openingszang, waarna een zegen werd gevraagd door Ouderling Francis O. Jones. Vervolgens werd gezongen „O, Heer wij brengen nu“.

Ouderling Jan Konig, van Arnhem, was de eerste spreker. Hij getuigde van de waarheid van het Evangelie en verheugde er zich in weder zendingswerk te kunnen verrichten. Hij vroeg God's zegen over allen.

Ouderling Adriaan N. Slinging besprak het verval van het Priesterschap in vroeger dagen. De Christenheid was zonder deze macht aan zichzelf overgelaten, doch Gode zij dank is ook het Priesterschap in deze laatste dagen hersteld.

Ouderling Jan J. Roothoff zeide, dat de zendingelingen onzer Kerk overal zonder loon worden uitgezonden. Zij voeren strijd tegen de leugens van Satan en trachten de menschen de waarheid te leeren kennen. Het onderhouden van het Woord van Wijsheid wordt door spreker ten zeerste aanbevolen.

Door den leider, Conferentie-President Willem Woltjer, werden alsnu de autoriteiten der Kerk voorgesteld, welke door de aanwezigen met algemeen handopsteken werden erkend.

Als laatste spreker trad Ouderling Oswald Brainich van Groningen naar voren. Hij besprak het voortbestaan der geesten en den vrijen wil der menschen, hoe de mensch vrij was om het goede of het kwade te kiezen. Gehoorzaamheid aan de goddelijke wetten, zal den mensch terugbrengen in Gods tegenwoordigheid.

Tot slot werd gezongen „Gods genade straalt van boven“. Dankzegging door Ouderling Alvin J. Teuscher.

Om 6 uur kwam men weder bijeen. „Gods geest brandt in 't harte“ werd gezongen en gebeden door Ouderling Jan J. Roothoff. Vervolgens zong men „O mijn Vader“.

Conferentie-President Willem Woltjer, als leider, was hier de eerste spreker, Christus en de beteekenis Zijnner zending, had hij tot onderwerp gekozen. Hij sprak over Christus' voor-verordineering en hoe het Evangelie een eeuwig Evangelie is. Het werd ook aan Adam en Eva gepredikt en vervolgens aan alle menschen, want het doel van Christus was alle menschen zalig te doen worden.

De volgende spreker, Ouderling Jac. J. van Langeveld, ging op dit onderwerp door en zeide dat Christus zending op Golgotha niet eindigde. Zijn zending is eeuwig en zoo herstelde Hij in deze dagen Zijn Evangelie, insluitende het Priesterschap.

Als tusschenzang „Vader Uw kind'ren verheffen nu“.

Zendings-President John A. Butterworth sloot de rij der sprekers. Het wezen der Godheid werd door hem besproken. De menschen, aldus spr., hebben over het algemeen geen idee van het wezen van God. Vraagt men den geloovigen het wezen van God te omschrijven, dan hoort men allerlei vage en op geen enkel bewijs steunende verklaringen. Tevens zijn die verklaringen zoo onbegrijpelijk, dat het verstand er bij stil staat. Door spreker worden verschillende bewijzen aangevoerd, om aan te toonen, dat God een intelligent wezen is, een wezen evenals Christus, die vorm en gedaante heeft. Ook werd uit den Bijbel de persoonlijkheid van de Godheid, bestaande uit Vader, Zoon en Heiligen Geest, bewezen.

Nog werd door den leider een kort woord van dank gesproken voor de medewerking der leden en voor de aandacht, den verschillende sprekers geschonken.

„'t Morgenrood begint te lichten“, was de slotzang en met dankzegging werd gesloten door Ouderling Willem Kwant van Utrecht.

Vrijdag, de Conferentie voorafgaande, werd te Nijmegen in het Geheel-Onthouders-lokaal aan de Korenmarkt eene bijzondere vergadering gehouden, waar door Ouderlingen Willem Woltjer, Jac. J. van Langeveld en Zendings-President John A. Butterworth het woord werd gevoerd.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEVELD.

Noodzakelijkheid van Openbaring.

Er was nimmer een tijd, sedert de aarde gegrondvest is, waarin de menschen meer verdeeld waren, zoowel op maatschappelijk als op geestelijk gebied, als juist de tijd waarin wij leven. Op politiek terrein wordt zooveel verdeeldheid gevonden, dat het bijna niet doenbaar meer is voor eene eenvoudige ziel, om met eenig succes te trachten zich partij te kiezen. En die verdeeldheid wordt niet alleen aangetroffen in de onderste lagen der maatschappij, neen, zelfs onder de hoogst ontwikkelden, de z.g.n. intellectueelen, wordt zij steeds sterker. Vestigen wij het oog op andere landen, dan worden wij gewaar, hoe de volkeren door twist en tweedracht hun eigen fundament ondermijnen. De verschillende partijen rijzen als paddestelen uit den grond en de eene weet al beter als de andere het roer van staat in handen te houden, totdat oneenigheid weer hoogtij begint te vieren en uit de heksenketel weer een ander gedrocht geboren wordt, dat van de gelegenheid gebruik weet te maken en zichzelf op den voorgrond plaatst. En zooals dit op politiek terrein het geval is, is het ook op Christelijk gebied.

Wanneer men de verschillende richtingen van het Christendom zou willen berekenen, zou men tot de respectabele som van 6 à 700 komen. Zij zijn soms zoo verschrikkelijk verdeeld, dat zij zich niet ontzien elkander verdacht te maken, waar ook de gelegenheid zich maar voordoet. En niet alleen elkander, maar zelfs in eigen boezem broeit het kwaad. Het zou belachelijk wezen, indien het niet zoo in-treurig ware, bij sommige secten waar te nemen hoe heeren voorgangers elkander in het haar zitten. En de gevolgen daarvan slaan terug op de gemeente, die zich ook partij stelt, en zoo is het mogelijk, wanneer een predikant het gestoelte beklimt, dat het auditorium zich laat wachten, een enkele nieuwsgierige uitgezonderd.

Het Christendom van tegenwoordig toont een verschrikkelijk beeld van verval. De Kerken moeten middelen beramen om financieel te kunnen blijven bestaan, en dit spreekt niet voor de geestelijke voorlichting harer leden. En die leden, ja zelfs heeren geestelijken, hebben zoo weinig grond onder de voeten, dat zij hunne eigene leerstellingen somtijds wijzigen. Deze leerstellingen zijn jaren lang geleerd geworden, om ten slotte opzij gezet te worden, als onbruikbare meubelen.

En dit is niet het geval bij de kleinere groepen, neen, juist bij de grootere lichamen. (Zie „De Sectenleer wijzigt zich“, Ster 1 Juni 1918). En juist zij zijn het meeste onderling verdeeld, die zich ingebeeld hebben het meeste aanspraak te kunnen maken op goddelijk gezag en zij noemen zich Christus' Kerk. Christus is hun Hoofd, zooals zij beweren, daarbij Zijn heiliger naam oneer aandeede.

Alsof de Kerk van Christus een huis van verwarring kan zijn! Alsof het mogelijk is in Zijn naam tegenstrijdige leerstellingen te prediken! Weet men dan niet dat de leerstellingen van Jezus eeuwig van kracht zullen blijven? Of weet men dat alles en gaat men maar voort, omdat men door een of ander voordeel zich er niet van kan losmaken.

Doch vanwaar dat alles? De profeet Micha zou het antwoord niet schuldig blijven. Hij zou de afvalligen toeroepen: Uwe hoofden richten om geschenken, en uwe priesters leeren om loon, en uwe profeten' waarzeggende om geld; toch steunen zij op den Heere, zeggende: Is de Heere niet in het midden van ons? Ons zal geen kwaad overkomen.⁶ Paulus, die foestanden voorziende, zegt in 2 Tim. 4 : 3, 4: Want daar zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar kittelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelf leeraars opgaren naar thunn: eigene begeerlijkheden. En zullen hun gehoor van de waarheid afwenden, en zullen zich keeren tot fabelen.⁷

Onder zulke omstandigheden valt het moeilijk voor den naar waarheid zoekende bevredigd te worden; voor hem is er geen zaligheid in die dwaze leerstellingen der menschen; geen aanmatiging van goddelijk gezag zal in den hemel erkend worden en toch kan geen intrede gedaan worden in het Koninkrijk van God, dan door het voltrekken van de daartoe voorgeschreven verordeningen door een wettigen vertegenwoordiger van God. Indien deze niet gevonden kan worden, is het nutteloos de voorgeschreven verordeningen te laten voltrekken, want dan is het spotten met goddelijke inzettingen.

En dit laatste geschied overal om ons heen in de Christenwereld. De predikers, die beweren van God geroepen te zijn, maken zichzelf tot leugenaars, doordien ze beginselen prediken en verordeningen bedienen, die nooit door God zijn ingesteld geworden. Zij zijn geen geroepen dienstknechten en hebben geen auctoriteit om in Gods naam te handelen. Maar wat dan? Waar dan te gaan?

Ja, dit zijn vragen, door menigeen gesteld. Wij antwoorden: Juist daarom, omdat de menschen niet weten waar te gaan, wanneer het hen ernst is met hunne zaligheid, was het noodig dat God hen dit openbaarde. En God heeft het geopenbaard. Joseph Smith ontving directe openbaring, toen zijn streven was om in oprechtheid God te dienen. En niet alleen werd hem bekend gemaakt hoe de inzettingen van het Evangelie behoorden gehoorzaamd te worden, doch engelen daalden neer om het Priesterschap weder te herstellen, waardoor, na behoorlijke verordineering, aan den mensch het recht verleend werd in den naam van God te handelen.

Openbaring is dan ook het fundament waarop Christus' Kerk gebouwd moet zijn. Zonder openbaring, zonder profetie is het volk ontbloot. En God wil niet, dat wij in onwetendheid zouden ronddolen, als wij hem willen dienen volgens Zijne inzettingen. En zoo heeft Hij in Zijn alwijzheid juist in deze dagen Zijne openbaringen gegeven, en dat het juist de bepaalde tijd daartoe was, de tijd waarin dit noodzakelijk was, wordt bewezen door het feit, dat, niettegenstaande de vreeselijkste vervolging en de laaghartigste verdachtmakingen, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen groeit en bloeit, en vele oprechte zielen

uit al de twistende secten, met een dankbaar gemoed tot God, de waarheid aannemen en zich dan alle opofferingen willen getroosten, om ook anderen deelgenooten van hun geluk te maken,

In de Wereld der Geesten.

Een bekeeringsgeschiedenis.

Door J. M. SJODAHL.

(Vervolg en slot van blz. 175.)

In antwoord op deze vragen, schudde de gids zijn hoofd en zeide: „Ik vrees van niet; er zijn weinig geestelijken in het Paradijs. Velen zijn er in de gevangenis.”

„Gevangenis!” riep Herr Petterson uit, „is er ook een gevangenis?”

„Zeker,” zeide de gids. „Het is niet precies wat de stervelijken er onder verstaan. Het is een streek in de geestenwereld, waarin velen gevangen gehouden worden tot den dag des oordeels. Men is het recht ontzegd met andere geesten te converseeren en zoo kunnen zij hen dus niet tot ongehoorzaamheid overhalen. Zij zijn aan zichzelf overgelaten om de verloren kansen te beweenen en in diè gemoedsstemming is bekeering buitengewoon moeilijk, ofschoon het Evangelie hen wordt verkondigd.”

Terwijl de gids de beteekenis van het woord „gevangenis” uitlegde, werd Herr Petterson's aandacht getrokken door een geest in witte kleederen, wiens gelaatstrekken hem bekend voorkwamen. Hij spande zijn oogen dermate in, dat zij bijna uit hunne kassen rolden. „Is het mogelijk? Het kan niet. Ja, toch is het zoo!” Al deze gedachten gingen door zijn hoofd. „Toch is het zoo!” Ja, het was een oudere broeder van den heer Carlsson.

Deze broeder stierf eenige jaren geleden in armoede. Hij was een Mormoon en op aarde verbannen geweest. En hier liep hij in witte kleedereu als een van 's Konings gasten!

Aan beide zijden was de groet beleefd. Carlsson had een afspraak. Hij was op weg naar de „Banquet Hall”, waar hij een functie waar moest nemen ter eere van Prins Emmanuel. Daarna was er een vergadering in de „Palm Grove” en de heer Carlsson hoopte daar Herr Petterson en zijn gids te ontmoeten.

Zij woonden die vergadering bij.

Er was een groote menigte bijeen onder de majestueuse boomen, welker zachte schaduwen den indruk gaven van vrede en rust. Op het platform was een orkest en een zangkoor en toen de reine stemmen zich mengden met de klanken van snaarspel, van hoorns en trommen en cymbalen, als lof tot Hem, die voor eeuwig leeft, was het een geluid als van „vele wateren”. Steeds weer stegen de klanken in zoete harmonie: „Halleluja! De almachtige God regeert. Laat ons blijde zijn en verheugd en Hem lofzingen.”

Hierna verrees een koninklijke gestalte. Hij sprak onder diepe stilte. Zijn gelaatstrekken konden niet beschreven worden, doch zij waren onuit-

wischbaar gegrift in Herr Pettersøn's gedachten. Zijn stem was helder en melodieus; zijn gebaren natuurlijk en eenvoudig. Het was duidelijk dat hij een hoofdfiguur was in de geestenwereld. En zijn redevoering!

Hij sprak van de Kerk in den wœstijn, omlijnnende de moeilijkheden, welke zij had verduurd sedert den uittocht uit Nauvoo.

Dit was onbegrijpelijk voor Herr Petterson, die nooit van Nauvoo had gehoord.

Hij sprak verder van de beproevingen, welke nog komen zullen in de vallei der bergen. Maar, voegde hij er aan toe, de Kerk zal triumpheeren en het Evangelie van den Verlosser zal de wereld vervullen. Hij sprak over den grooten Raad, gepresideerd door den Oude van Dagen, waarbij de macht en heerschappij werd opgedragen aan den Zoon des Menschen, en hij sloonde aan dat de besluiten van dien Raad op het punt stonden te worden uitgevoerd. Daarna sprak hij over het Duizendjarige Rijk. Dan, zeide hij, zal vrede regeeren, als tempels de aarde bedekken, waarin plaatsvervangend werk zal worden gedaan, tót iedere geest in de geestenwereld een gelegenheid zal hebben een zekere graad van glorië te bereiken.

Herr Pettersøn begreep er geen woord van. Het is niet gemakkelijk in de geestenwereld nieuwe waarheden te vatten. De spreker ging voort verschillende graden van heerlijkheid te bespreken. Er zijn er, zeide hij, sommigen die een getuigenis van Jezus bezitten, geloofden en gedoopt werden en de gave des Heiligen Geestes ontvingen; zij hebben het geloof behouden en waren moedig tot het laatste. Zij behooren tot de Kerk van den Eerstgeborene; zijn Priesters en Koningen, hebben heerlijkheid ontvangen van God; zij zijn goden en de zonen van God, en zijn toegelaten tot de tegenwoordigheid van den Eeuwigen Vader en Zijnen Zoon en den Heiligen Geest. Zij zullen voortkomen in de opstanding der rechtvaardigen met celestiale lichamen en zij zullen met Christus op aarde regereen. Zij zullen één zijn met de engelen en de Kerk van Enoch en den Eerstgeborene en celestiale glorië genieten.

Doch, ging hij voort, er zijn velen die in onwetendheid aangaande het Evangelie sterven en anderen die het hooren, maar niet aannemen, tbtdat zij het wederom hooren in de geestenwereld. Onder hen bevinden zich eerbare menschen, die verblind zijn door vooroordeel. Als zij het Evangelie aannemen, kunnen zij terrestriale lichamen ontvangen en in de tegenwoordigheid van den Zoon komen, maar kunnen de volheid des Vaders niet ontvangen. Dan, zeide hij, zijn er velen die het Evangelie op aarde niet ontvangen, noch het getuigenis van Jezus in de wereld der geesten en tóch niet den Heiligen Geest verloochenen. Velen van hen behooren tot de afgefallen Kerken; sommigen zijn leugenaars en tovenaars en zondaren tegen de wetten der kuischheid. Dientengevolge blijven zij in het koninkrijk van Satan tot de tweede opstanding en ontvangen zij een telestiale heerlijkheid. Zij blijven in verbinding met den Heiligen Geest, want zij loochenden hem niet, doch waar God en Christus verblijven kunnen zij niet komen. En toch gaat hun heerlijkheid alle begrip te boven. Een ieder zal overeenkomstig zijne werken ontvangen, zijn eigen verblijf in de plaats voor hem bereid en daar zullen

zij dienaren zijn des Allerhoogsten. En hun getal is als de sterren aan den hemel en als het zand der zee.

Hier eindigde hij zijn redevoering.

En het koor en de vergadering zong: „Heilig, heilig, heilig, de Heere God Almachtig! De hemelen en de aarde zijn vol van Zijn glorie.”

Na de vergadering had Carlsson een lang gesprek met Herr Petterson, maar de laatste scheen niet in staat de nieuwe waarheden te begrijpen, welke hem werden ontvouwd.

Ten laatste vroeg hij: „Wie was de spreker?” waarop het antwoord kwam: „Joseph Smith, de groote profeet der laatste bedeeing.”

VI.

„Petterson! Petterson! wordt wakker! Wij hebben ons ontbijt al lang op!”

Het was de stem van Mrs. Petterson. Zij begreep niet waarom hij zoo lang sliep. Zooiets was in hun huwelijksleven nog niet voorgekomen.

„Wordt wakker!” riep zij weer.

Petterson opende zijn oogen. „Zei je Joseph Smith?” vroeg hij.

„Nee, ik zei Petterson”, antwoordde zij: „Over wien spreek je toch?”

Petterson, slechts half ontwaakt, zag zijn vrouw.

„Ben je ook hier?” was zijn verbijsterde vraag.

„Natuurlijk, gaf Mrs. Petterson ten antwoord; „waar zou ik anders zijn dan hier?”

„Wanneer stierf je?” vroeg hij vervolgens.

„Wanneer ik stierf?” gilde Mrs. Petterson ontzet. „Ik geloof dat hij buiten zinnen is.”

Petterson ging rechtop zitten. Er was geen teeken van Paradijs. Met beide handen betastte hij zijn hoofd. Ook de kinderen kwamen nu in de kamer. Zij zagen hun moeder weenen en weenden mede, zonder te weten waarover.

„Ben ik dan niet dood?” vroeg Herr Petterson. „En is dit niet de Sheol?”

„Nee, verzekerde Mrs. Petterson hem. Je bent in leven en in je eigen huis en wij allen leven. Kent ge uw vrouw en kinderen niet?” vroeg zij weenede.

Herr Petterson was nu geheel wakker en werd zich bewust dat hij zoo juist uit droomenland was teruggekeerd. Spoedig slaagde hij er in de rust en vrede te herstellen.

„Wel, wel!” peinsde hij, wat een wonderlijk leven is het onze! Wij leven en droomen, en droomen en leven, en de vraag is, wat het meest werkelijk is. Het leven dat wij dagelijks droomen of de droom dien wij 's nachts leven?

Sedert dien nacht was Herr Petterson een ander mensch. Hij was zich nu volkomen bewust niets van God's plan van zaligmaking af te weten. En hij was nederig en gewillig te leeren. Bovendien wist hij nu waarheen te gaan om inlichtingen. Hij haastte zich naar de woning van

den touwslager, den Mormoon, wiens getuigenis hij had verächt, maar die toch zijn gedachten in beslag had genomen en een ommekéer had teweeg geroepen. Wederom hoorde hij van geloof, bekeering, doop, het opleggen der handen, de vergadering der heiligen, het duizendjarige rijk, het voordeel, en de heerlijkheid van het hiernaams. Gretig dronk hij ieder woord in. Hij, zijn vrouw en de oudere kinderen werden gedoopt en er was groote vreugde in dat huísgezin. Toen hij opklom uit het doopwater, riep hij uit: „Heer, laat nu uw dienaar in vrede gaan, want mijne oogen hebben uwe glorie aanschouwd.“

Vertaald door J. de G.

Uit ons eigen Zendingsveld.

(Ingezonden.)

Het was een indrukwekkende bijeenkomst, welke Zondag 16 Mei 1.1. in de bovenzaal van de Korenbeurs te Haarlem gehouden werd. Ouderling Willem F. van Os, Eerste Raadgever, werd wegens zijn vertrek naar Zion als zoodanig ontslagen, terwijl Ouderling Albertus Mulder, President der Gemeente, eveneens ontsagen werd. Ook hij zal eerstdaags naar Zion vertrekken.

Conferentie-President Alvin J. Teuscher sprak waardeerende woorden over de bovengenoemden en sprak zijn hartelijken dank uit voor het door hen gedane werk. Hij verbeende hen dan ook, evenals aan Ouderling Jacob C. van der Vis, Tweede Raadgever, een eervol ontslag. Vervolgens werd Ouderling Petrus Mos van Amsterdam als President aangesteld, en Ouderlingen Jacob C. van der Vis als Eerste, en Jacob van Tongeren als Tweede Raadgever.

Zuster Mulder gaf eene indrukwekkende getuigenis van het Evangelie, waarbij geen oog droog bleef. Zij drukte haar spijt uit, omreden zij de haar zoo dierbare gemeente ging verlaten.

Ouderling Mulder had moeite zijn anders sterke zenuwen te bedwingen. Zijn leven, zeide hij, was ook in het Evangelie als van een leien dakje gegaan, maar nu zouden de moeilijkheden eerst gaan komen. Woorden van dank sprak hij voor den steun, in zijn moeilijke positie van de leden steeds ondervonden en hij smeekte Gods beste zegen af voor de Haarlemsche gemeente.

De heer Verstegen, een getrouw bezoeker der bijeenkomsten, vroeg toestemming een enkel woord te mogen spreken, wat hem werd toegestaan. Hij zeide dat het Evangelie, zooals hier verkondigd, diepen indruk op hem had gemaakt, en dat hij nog eenmaal als lid hoopte toe te treden. Hij dankte Br. Mulder voor wat hij voor hem gedaan had en hoopte dat Gods zegen door Br. Mulder en familie zal mogen worden genoten.

Alle aanwezigen waren ten zeerste onder den indruk en verheugden zich over den goeden geest, welke de vergadering kenmerkte.

J. F. K.

Een Engel van den Heer.

(No. 200 Latter-day Saints' Hymns.)

Een Engel van den Heer,
Die 't lange zwijgen brak,
Daald' op deze aarde neer,
En dit is wat hij sprak :
„Zie! in Cumorah's heuvel ligt
Verborgen een Gewijd Geschiedt.

Moroni, eeuwen her,
Verzegelde dat Woord,
En 't lag te wachten er
Op 't Godsbevel: Kom voort!
En kondig, een heraut gelijk,
De naadring, aan van Christus' Rijk.

't Wijst Jozef's zaad ons aan
En spreekt van 't overschot
Van volkren, lang vergaan,
Eens uitgeleid door God.
Ook d' Evangelie-volheid is
Vervat in die Geschiedenis.

De wachttijd is voorbij,
Nu gloort de blijde dag:
Dat d' aard' gehoorzaam zij,
Voortbreng' 't Gewijd Verslag!
De zegels los! dat zich verspreid,
Alom zijn licht en heerlijkheid!

Nu zal blij huiswaarts gaan
't Verstrooide Israël,
Zijn rijkdom wijden aan
Jeruzalem's herstel.
Wijl Zion rijst, in glans gehuld,
En d' aard met waarheidslicht vervult.¹⁷

(P. P. Pratt.)

Vertaald door Frank I. Kooymann.

Conferentie-Aankondiging.

De Rotterdamsche Conferentie zal gehouden worden op Zondag 4 Juli e.k. Drie vergaderingen zijn belegd en wel 's morgens om 10 uur, 's middags om 2.30 en 's avonds om 7 uur. Zendingen, leden en vrienden worden beleefd verzocht deze vergaderingen bij te wonen.

Zaterdagavond daaraan voorafgaande wordt eene priestervergadering gehouden, waar ook de Zusters zendingen, alsmede ambenaren en ambtenaressen der verschillende organisaties toegang hebben.

Alle vergaderingen, hierboven vermeld, worden gehouden in 't lokaal „Excelsior“, St. Janstraat 15a.

Ontslag en Benoeming.

Het Presidentschap der Haarlemsche Zondagschool is vanaf 16 Mei 11. voltallig georganiseerd en wel als volgt:

Jacob C. van der Vis, President.
Jacob van Tongeren, Eerste Raadgever.
Willem Hooft, Tweede Raadgever.

Wegens het vertrek naar Zion van Ouderling Wilhelmus van der Heul, Gemeente-President te Delft, werd hij Zondag 2 Mei l.l. als zoodanig eervol ontslagen. Ouderling Hendrik Mellegers, van Schiedam, werd in zijne plaats aangesteld, terwijl hem Ouderling Johannes L. Dannis als Eerste Raadgever werd toegevoegd. De laatste was in dezelfde functie ook bij Br. Van der Heul werkzaam.

Broeder en Zuster Van der Heul zijn Maandag 24 Mei l.l. vertrokken, na in verschillende vertakkingen van de Rotterdamsche Conferentie, van de leden te hebben afscheid genomen. Moge de Heere hen zegenen voor al het goede werk door hen verricht.

Zuster Diana P. Kaper, te Amsterdam, als Zendelinge werkzaam geweest zijnde in de Amsterdamsche Conferentie, is als zoodanig ontslagen.

Zuster Berendina ten Hoeve, als Zendelinge werkzaam in de Rotterdamsche Conferentie, werd eveneens ontslag verleend.

Te Rotterdam werd 5 Juni l.l. Zuster Johanna Hessler terzijde gezet, om als Zendelinge hare vrije uren aan Gods werk te wijden.

Aangekomen.

Met het stoomschip „Noordam“ zijn te Rotterdam uit Zion als zendelingen aangekomen: Ouderlingen Adrianus Barendregt, Ate Westra en Adrianus van Tussenbroek. Ouderling Barendregt is de Rotterdamsche, Ouderling Westra de Groningsche en Ouderling Tussenbroek de Amsterdamsche Conferentie als veld van arbeid aangewezen.

Overleden.

Op verzoek der familie vermelden wij nog het overlijden van Broeder Karel Oliekan. Hij was geboren 3 Jan. 1901 en overleed 25 Febr. l.l. als gevolg van influenza. Broeder Oliekan werd 17 Febr. 1909 door Ouderling Joseph R. Stringham gedoopt en den volgenden dag bevestigd door Ouderling Joseph S. Bennion.

INHOUD.

Die getrouw is en volhardt zal de wereld overwinnen	Blz. 177	Uit ons eigen Zendingsveld	Blz. 190
Verslag Arnheemsche Conferentie	„ 183	Een Engel van den Heer (Gedicht)	„ 191
Noodzakelijkheid van Openbaring	„ 185	Conferentie-Aankondiging	„ 191
In de Wereld der Geesten	„ 187	Ontslag en Benoeming	„ 192
		Aangekomen	„ 192
		Overleden	„ 192